

Glavni urednici časopisa Građevinar

PRIPREMILA:
Anđela Bogdan

Tijekom svoje duge i bogate povijesti od 1949. do danas znanstveno-stručni časopis Građevinar imao je šest glavnih i odgovornih urednika, čiji su izniman trud, vizija i zalaganje najvećim dijelom zaslužni za podizanje njegove kvalitete i prepoznatljivosti.

Miro Marasović, dipl. ing. arh.
Glavni urednik od početka 1949.
do broja 1.-2. u 1951.

Miro Marasović rođen je 1914. u Splitu, a preminuo je 2004. nakon teške operacije srca. Tehnički fakultet, Arhitektonski odjel završio je 1938. u Zagrebu. Od rujna 1943. sudjelovao je u Narodnooslobodilačkome ratu (NOR), a od veljače do lipnja 1945. radio je pri Zemaljskome antifašističkome vijeću narodnog oslobođenja Hrvatske (ZAVNOH) u Šibeniku. Od srpnja 1945. do lipnja 1951. bio je zaposlen u Ministarstvu građevina Narodne Republike Hrvatske, gdje je prvo bio šef Odjela za seosko graditeljstvo, a zatim načelnik Odjela za planiranje i pomoćnik ministra.

Nakon rasformiranja ministarstva osnovao je Arhitektonski biro *Marasović*, gdje je radio sve do rujna 1961. kada je, u sklopu

Jugoslavenske tehničke pomoći, otišao u Kumasi (Gana) u KNUST (*Kwame Nkrumah University of Science Technology*), gdje su prema njegovim projektima izgrađeni kompleksi sveučilišnih zgrada. Nakon tri godine vratio se u Zagreb i nastavio raditi u birou. Od početka 1967. radio je na projektu Južni Jadran Ujedinjenih naroda kao jugoslavenski direktor. Od 1970. radio je na projektu Gornji Jadran, obnašajući objedinjene funkcije jugoslavenskoga direktora i direktora projekta UN-a. Godine 1973. počeo je raditi na projektu Jadran III. na istoj poziciji. U kolovozu 1973. Ujedinjeni narodi imenovali su ga za direktora projekta za razvoj turizma na temelju termalnih voda i na toj dužnosti radio je u Budimpešti do početka 1977. kada je umirovljen. Za svoj dugogodišnji plodni rad primio je brojna društvena priznanja.

Prof. Stjepan Lamer, dipl. ing. građ.
Glavni urednik broja 3.-4. u 1951.

Stjepan Lamer rođen je 1911. u Krapini, a umro je u Zagrebu 1996. Tehnički fakultet, Građevinski odjel završio je 1936. u Zagrebu. Od tada do 1944. radio je kao građevinski inženjer u Sušaku, Travniku, Makarskoj, Dubrovniku i Zagrebu, ponajprije na trasiranju, projektiranju i građenju cesta i mostova. U 1944. i 1945. sudjelovao je u NOB-u. Od 1945. do 1947. bio je tehnički rukovoditelj i direktor građevinskih poduzeća, a od 1947. do 1950. pomoćnik ministra građevina Narodne Republike Hrvatske. Od 1950. do 1952. bio je gene-

ralni direktor Direkcije za građevinarstvo NR Hrvatske, a od 1952. do 1957. direktor Direkcije, odnosno Uprave za ceste Hrvatske. Od 1957. do 1962. obnašao je dužnost sekretara u Republičkome sekretarijatu za saobraćaj, pomorstvo i veze Hrvatske.

Od 1962. do 1965. bio je direktor Republičke zajednice za ceste, a od 1965. do 1969. direktor Republičkoga fonda za ceste. Od 1969. do 1972. radio je u Saveznome sekretarijatu za privredu, i to kao pomoćnik saveznoga sekretara za saobraćaj. Bio je direktor Instituta prometnih znanosti u Zagrebu od 1972. do 1979., kada je otišao u mirovinu. U tom je razdoblju biran za sveučilišnog profesora na Interfakultetskome prometnom studiju. Od 1950. do 1954. bio je predsjednik SGITH-a, a potom i predsjednik društava za ceste Hrvatske i Jugoslavije. Bio je dobitnik brojnih priznanja i odlikovanja.

Franjo Simić, dipl. ing. građ.
Glavni urednik od broja 5.-6. u 1951. do kraja 1955.

Franjo Simić rođen je 1894. u Kapeli kraj Bjelovara, a umro je u Zagrebu 1986. Diplomirao je 1918. na Visokoj tehničkoj školi

u Grazu, na građevinsko-inženjerskome odjelu. U bogatoj inženjerskoj praksi radio je u Ogulinu, Varaždinu, Novome Sadu i Vukovaru. Od 1933. do 1946. bio je rukovoditelj Tehničkog odjela u Vukovaru. Kao aktivni sudionik u obnovi zemlje već od 1946. radio je na dužnosti načelnika u Ministarstvu građevina NR Hrvatske u Zagrebu. Od 1950. do 1963. bio je glavni građevinski inspektor u Hrvatskoj i u tom je razdoblju bio predsjednik Komisije za državne stručne ispite za građevinske inženjere i više tehničare. Tada je također bio predsjednik Republičke komisije za reviziju projekata. Bio je aktivan član Društva građevinskih inženjera i tehničara, a u 1948. i 1949. predsjednik Sekcije Zagreb. I nakon razdoblja u kojemu je bio glavni i odgovorni urednik časopisa *Građevinar* ostao je članom Redakcijskoga odbora sve do 1963. te se smatra pionirrom stručne publicistike. Bio je imenovan počasnim članom Redakcijskoga odbora u čijemu je radu sudjelovao sve do 1980. U mirovinu je otišao 1963. Dobio je brojna društvena priznanja i odlikovanja. Dobitnik je i posebnoga priznanja u povodu stote obljetnice građevinskog tiska i 30. obljetnice izlaženja časopisa *Građevinar*.

Prof. dr. sc. Ervin Nonveiller, dipl. ing. građ.
Glavni urednik od 1956. do lipnja 1975.

Ervin Nonveiller rođen je u Trstu 1910., djetinjstvo je proveo u Splitu, a umro je 1999.

u Zagrebu. Diplomirao je 1932. u Beču, na Tehničkoj visokoj školi. Po završetku studija vratio se u domovinu i do 1943. radio kao inženjer operativac na raznim gradilištima niskogradnje i mostova. Prešao je 1944. na oslobođeni teritorij i radio u tehničkim odjelima za Split i Dalmaciju. Godine 1945. bio je premješten u Ministarstvo građevina NR Hrvatske u Zagrebu i vodio Odsjek za mostove, a od 1946. bio je tehnički direktor i potom direktor GP-a *Hidroelektra* u Zagrebu. Bio je šef Geotehničke grupe *Elektroprojekta* od 1950., a od 1952. šef Odjela za mehaniku u poduzeću *Geoistraživanja*. Doktorirao je na Tehničkom fakultetu Univerziteta u Ljubljani 1957., a za izvanrednoga profesora na Katedri za geotehniku Građevinskoga fakulteta u Zagrebu izabran je 1961. Od 1965. bio je direktor *Geoexperta*, instituta poduzeća *Geotehnika*. Bio je redoviti profesor Građevinskoga fakulteta od 1965., kada je postao i šef Katedre za geotehniku, a potom i predstojnik Zavoda za geotehniku. Bio je dekan Građevinskoga fakulteta od 1966. do 1968., zastupnik u Saboru i član Izvršnoga vijeća SR Hrvatske od 1969. do 1971. Bio je vrlo aktivan u udruženjima građevinskih inženjera i tehničara. Bio je član, osnivač i dužnosnik društava za visoke brane, za mehaniku tla i temeljenje, a 1956. bio je predsjednik SGI-TH-a. Bio je ugledan i cijenjen stručnjak i znanstvenik u zemlji i inozemstvu. U njegovu čast Hrvatsko geotehničko društvo svake godine od 2000. održava međunarodne znanstvenostručne skupove Nonveiller Le-

ctures. Dobitnik je brojnih odlikovanja i nagrada, čak i najveće jugoslavenske nagrade za znanstveni rad – nagrade AVNOJ-a (1984.), ali i nagrade HSGI-a za životno djelo (2000.). Bio je član Redakcijskog odbora časopisa *Građevinar* od 1953., a od 1975. i predsjednik Izdavačkoga savjeta.

Prof. emer. dr. sc. Veselin Simović, dipl. ing. građ.
Glavni i odgovorni urednik od srpnja 1975. do kraja 2011.

Veselin Simović rođen je 1930. u Kruševicama pokraj Herceg Novog. Na Građevinskome odjelu Arhitektonsko-građevinsko-geodetskoga (AGG) fakulteta u Zagrebu diplomirao je 1957. Nakon što je diplomirao, do pred kraj 1959. radio je u Herceg Novom, a potom je postao asistent na Građevinskome odjelu AGG fakulteta u Zagrebu. Za docenta je izabran 1966. na temelju habilitacijskoga rada. Znanstveni je stupanj doktora tehničkih znanosti stekao 1969., za izvanrednog je profesora izabran 1971., a 1976. za redovitoga profesora Građevinskoga fakulteta u Zagrebu.

Prvi je put za dekana na matičnome fakultetu bio izabran 1972., a potom ponovno 1974. Nakon udruživanja Instituta građevinarstva Hrvatske i Građevinskoga fakulteta izabran je za dekana Fakulteta građevinskih znanosti, što je bio do 1979. kada je izabran za predsjednika Građevinskoga instituta Zagreb, što je bio do 1991. U sastavu Građevinskoga instituta Zagreb

bili su svi građevinski fakulteti u Hrvatskoj, a za osnivanje nekih je osobno zaslužan i sam prof. Simović. Predavao je Građevnu statiku u Zagrebu, Rijeci, Splitu i Osijeku, ali i na poslijediplomskome studiju u Zagrebu, a povremeno i u Beogradu. listaknuti je i iznimno cijenjeni znanstveni radnik i nastavnik, vrlo angažiran u rješavanju problema reforme obrazovanja i znanosti. Bio je predsjednik Društva sveučilišnih nastavnika (1975. – 1978.), predsjednik Saveza udruženja univerzitetskih nastavnika i drugih naučnih radnika Jugoslavije (1978. – 1981.) i predsjednik Saveza građevinskih inženjera i tehničara Hrvatske i Jugoslavije. Dobitnik je brojnih odlikovanja i nagrada, među kojima se ističu nagrada *Nikola Tesla* (1972.) za znanstveni rad, nagrada za životno djelo HSGI-a (1996.), nagrada grada Zagreba za znanstveni doprinos (2009.) i nagrada HKIG-a *Kolos* za životno djelo.

Prof. dr. sc. Stjepan Lakušić, dipl. ing. građ.
Glavni i odgovorni urednik od početka 2012.

Stjepan Lakušić rođen je u Slavonskome Brodu 31. kolovoza 1968. u kojemu je završio osnovnu i srednju školu, tadašnji Centar za usmjereno obrazovanje Zlatko Šnajder (danas Gimnazija Matija Mesić), gdje je stekao zvanje matematičara-informatičara. Godine 1988. upisao je Građevinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu (tada Fakultet građevinskih znanosti) na kojemu je u ožujku 1994. diplomirao na prometnome usmjerenju stekavši zvanje diplomiranoga inženjera građevinarstva. Ubrzo po stjecanju diplome zaposlio se u zvanju znanstvenoga novaka-asistenta u Zavodu za prometnice Građevinskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Magistarski rad pod naslovom "Utjecaj netočnosti izradbe konstrukcijskih elemenata na propisanu širinu tramvajskog kolosijeka" obranio je u travnju 1998., dok je u studenome 2003. obranom disertacije "Dinamički utjecaj vozila na tramvajski kolosijek" stekao akademski stupanj doktora tehničkih znanosti. Nastavnim radom bavi se od akademske godine 1995./1996. kada je počeo s izvođenjem vježbi iz dvaju kolegija na sveučilišnome dodiplomskom studiju. U

znanstveno-nastavno zvanje docenta izabran je 2004., a od akademske godine 2004./2005. predaje na poslijediplomskome doktorskom studiju Građevinskoga fakulteta. Godine 2008. izabran je u znanstveno-nastavno zvanje izvanrednoga profesora, dok je 2012. izabran u znanstveno-nastavno zvanje redovitoga profesora (prvi izbor). Godine 2017. izabran je u znanstveno-nastavno zvanje redovitoga profesora u trajnome zvanju u znanstvenome području tehničkih znanosti (znanstveno polje građevinarstvo, znanstvena grana prometnice). Do sada je bio mentor tri doktorska, jednoga magistarskoga, 61 diplomskoga te 34 završna rada. Na Građevinskome fakultetu Sveučilišta u Rijeci (od akademske godine 2007./2008. do akademske godine 2011./2012.) i Građevinske fakultetu Sveučilišta sv. Ćirila i Metoda u Skoplju (u akademskoj godini 2014./2015.) bio je gostujući profesor.

Profesor Lakušić u autorstvu ili suautorstvu objavio je 26 znanstvenih radova u domaćim i međunarodnim časopisima te 122 rada u zbornicima međunarodnih znanstvenih skupova i 18 radova u zbornicima domaćih znanstvenih skupova. Objavio je i 35 poglavlja u knjigama te sudjelovao na više od stotinu domaćih i međunarodnih znanstvenih skupova. Urednik je 13 knjiga, jedne sveučilišne monografije i jednoga priručnika, devet zbornika radova međunarodnih konferencija i simpozija te sedam zbornika radova domaćih konferencija. Recenzirao je i tri sveučilišna udžbenika, 23 članka u znanstvenim časopisima te 30 članaka u zbornicima radova sa znanstvenih skupova. Od 2012. glavni je i odgovorni urednik časopisa *Građevinar* te

član uredničkoga odbora triju međunarodnih časopisa i dvaju domaćih časopisa.

Uz podršku europskih programa za sufinanciranje gospodarskih subjekata i znanstvenih ustanova sa svojim je timom kao voditelj međunarodnoga znanstvenog projekta *Rubberised concrete noise barriers – RUCONBAR* izradio izvorni hrvatski i ekološki prihvatljiv proizvod: apsorbirajuće betonske barijere za zaštitu od buke s recikliranom gumom – *RUCONBAR*, koji je 2016. na 44. međunarodnome sajmu u Ženevi osvojio posebnu zlatnu medalju u kategoriji zaštite okoliša, ali i niz drugih domaćih (Nagrada za najbolju tehnologiju zelenog gospodarstva Hrvatske gospodarske komore) i međunarodnih nagrada na izložbama i sajmovima u Nizozemskoj (*RailTech 2019 Innovation Award*), Sjedinjenim Američkim Državama (*Kristalni globus – IRF Global Road Achievement Award 2018*, *Srebrna medalja na Silicon Valley International Invention Festivalu 2018.*) i Belgiji (*Zlatna medalja na INNOVA-i 2016.*).

Nakon potresa u Zagrebu 2020. znanstveno je i stručno angažiran na aktivnostima vezanima uz obnovu, uključujući osnivanje Hrvatskoga centra za potresno inženjerstvo (HCPI) kao podružnice Građevinskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Također je predvodio izradu dvaju važnih dokumenata za Vladu Republike Hrvatske: "Procjena troškova obnove nakon potresa" i "Smjernice za obnovu građevina oštećenih u potresu s potrebnim razinama obnove". Osim toga uređivao je posebni broj *Građevinar* 10/2020 koji je u cijelosti posvećen tematici potresa u Zagrebu i potresnome inženjerstvu.

Od akademske godine 20014./2015. do akademske godine 2018./2019. bio je prodekan za znanost Građevinskoga fakulteta na kojemu od akademske godine 2018./2019. obnašao dužnost dekana. Od akademske godine 2017./2018. član je Vijeća tehničkoga područja, od 2018. član Senata Sveučilišta u Zagrebu, a od 2019. član sveučilišnoga Povjerenstva za inovacije i transfer tehnologije. Član je Nadzornog odbora Hrvatske komore inženjera građevinarstva. Od 1. ožujka 2022. novoizabrani je rektor Sveučilišta u Zagrebu koji je svoje mandatno razdoblje započeo 1. listopada 2022.